

TERRI BLACKSTOCK

ÎN DISPERARE
DE CAUZĂ

Traducere din limba engleză de
DIANA-MARIA TRĂNCUȚĂ

ap!
act și politon

Blițul de la telefonul lui Taylor Reid se aprinse, în timp ce făcu un selfie cu cele două prietene lipite una de alta și cu spatele la scenă. Fotografia din rândul trei, cu solistul în fundal și ele trei în prim-plan, era perfectă. Nimeni n-ar fi crezut că aveau locuri atât de aproape de scenă.

Se întoarseră cu fața spre trupă, dansând în ritmul melodiei pe care o ascultaseră în mașină pe drumul spre Trudeau Hall.

Taylor postă rapid fotografia și adăugă un comentariu: „Ed Loran se folosește de trupa Blue Fire ca să atragă politici la mitingul lui. Cu noi i-a mers!”

Puse telefonul pe modul de înregistrare video și dădu zoom către scenă.

— Nu vreau să se termine! îi zise Desiree la ureche.

— Nici eu! strigă Taylor încercând să acopere sunetul muzicii.

— Poate o să mai cânte ceva după discursul lui, urlă Mara.

Se sfârși cântecul, și mulțimea înnebuni nu alta, cerând insistent încă unul înainte ca trupa să părăsească scena.

Dar o voce amplificată umplu sala, reducând la tăcere ovațiile.

— Doamnelor și domnilor, vă rog să-l primiți cu aplauze pe următorul președinte al Statelor Unite, Ed Loran!

Mulțimea păru mai puțin înflăcărată când trupa ieși de pe scenă și Ed Loran, celebritatea libertariană magnetică, își făcu intrarea. Taylor continuă să aclame și să aplaude, lăsându-și entuziasmul față de trupă să se răsfrângă asupra lui.

Se întâmplă chiar în momentul în care candidatul păși pe scenă. Un zgomot asurzitor, o combinație derutantă între un foc de armă și un fulger, o explozie care stinse luminile din sală și pe ea o trânti la pământ. Fumul se ridica în roto-coale în aer. Urletele erau din ce în ce mai puternice – țipete de groază, vaiete de suferință, durere paralizantă... apoi, dintr-odată, o tăcere blândă, de parcă s-ar fi aflat sub apă. Un țuiut puternic în urechi umplu vidul.

Se uită pe sub scaune, cu respirația tăiată, printre luminile slabe care pâlpâiau în fum. Chiar și de acolo, putea vedea consecințele a ceea ce se întâmplase. Bălți de sânge pe podea, oameni ghemuiți, la fel ca ea, picioare alergând... Ce se întâmplase? O explozie? O coliziune? Se uită în jur, dar nu-și văzu prietenele pe nicăieri.

Se ridică cu greu și se uită peste scaun. Fumul și flăcările din zona scenei veneau ca un nor spre mulțime, iar căldura o învălui ca un fel de forță vie ce invadea încăperea. Sunete înăbușite, înfundate, se amestecau cu țuiutul.

Ieșiți! Acum! Se prăbuși iar la pământ și se târî pe sub două rânduri de scaune, până când dădu de cineva care zăcea fără vlagă pe podea. Îi veni să țipe, dar nu-și putea auzi

nici propria voce. Se clătină pe picioare, încercând să o ia la stânga, ca să ajungă pe culoar, dar piciorul îi alunecă pe ceva ud. Apucă scaunul de lângă ea, ca să-și recapete echilibrul, apoi se avântă în mulțimea frenetică de pe culoar. Încăperea părea să se învârtă, oamenii treceau în goană pe lângă ea, oameni sub ea, deasupra ei, oameni răniți, sfâșiați și nemișcați... Făcu un pas și căzu, se târî și alergă, se împiedică și își croi drum până la ușa blocată de oameni, apoi se chinui să iasă.

Țiuitul din urechi se diminuează pe măsură ce se rostogolea pe scări, aproape prăbușindu-se în holul de jos. Plânsetele, tusea, gemetele de durere și tropăitul pașilor o izbiră în urechi, de parcă o mână divină umblase la volum.

Fixă cu privirea ușile din sticlă de-afară și înaintă, trecând de oameni și de punctele de control unde se opriseră la intrare. Reuși să ajungă la ușă, apoi ieși brusc în lumina soarelui.

Aerul proaspăt și rece o izbi ca o libertate, dar, la început, plămâni îl respinseră de parcă ar fi fost otravă. În capătul scărilor, pe trotuar, se aplecă și tuși, până reuși să respire din nou.

După o clipă, mulțimea o împinse până în parcare, dar își aminti că mașina ei nu se afla acolo. Parcase pe stradă, la câteva străzi distanță. Dădu din coate ca să iasă din mulțime și o luă la fugă spre sud. Unde era?

Trecu de colț. Mașina ei era pe strada asta. Aproape de Atlanta Trust Bank. Sau nu? Era pe strada următoare?

Avea pielea umedă de sudoare când își găsi Accord-ul argintiu. Uite-l!

Alergă spre mașină, scoțându-și cheile din buzunar și rugându-se să nu-și fi pierdut telecomanda. Mâinile îi tremurau când băgă cheia și deschise portiera de pe partea pasagerului. Se strecură pe locul șoferului și se încuie în mașină. Instinctiv, se lăsă în jos pe scaun, ferindu-și privirea, de parcă ar fi urmărit-o cineva.

Ce se întâmplase?

Cu un minut în urmă, își făceau poze, filmau trupa, și în următorul erau prăbușite pe podea...

Unde erau Mara și Desiree? Nici nu le căutase! Oare ar trebui să se întoarcă după ele?

Nu, ar fi o nebunie. Simțea de-aici mirosul de fum și foc. Știau ele să ajungă la mașină odată ieșite afară.

Sună la poliție!

Încercă să-și oprească mâinile din tremurat și deblocă telefonul.

— 911, ce urgență...

— O explozie! interveni ea, cu o voce răgușită. La mingul lui Ed Loran de la Trudeau Hall!

— Unde sunteți acum? întrebă femeia, cu voce calmă, ca de robot.

— Am ieșit. E foc... Încă sunt oameni înăuntru. Vă rog, trimiteți ambulanțe!

— Doamnă, ați văzut ce a explodat?

— Nu... zona din jurul scenei, cred. Nu știu unde sunt prietenele mele. Vă rog... grăbiți-vă!

— Doamnă, am trimis deja pompierii și poliția.

Auzi sirene la câteva străzi distanță, și închise telefonul. Se ridică, uitându-se peste bord după luminile intermitente. Nu vedea niciuna, dar sirenele se-auzeau tot mai tare.

Se așeză în genunchi pe covorașul mașinii, cu coatele pe scaun, și îi scrisese lui Desiree.

Sunt la mașină. Unde sunteți?

Niciun răspuns. Intră în conversația recentă cu Mara și scrisese din nou.

Am ieșit. Vă aștept la mașină. Unde sunteți?

Nimic.

Le scrisese ambelor pe grup.

Sunteți bine?

Probabil fugeau sau asurziseră, încercând să găsească o cale de scăpare, cum făcuse și ea. Încercă să le sune, dar la Mara intră direct căsuța vocală. Cum se întâmplă la fel și la Desiree, strigă în telefon:

— Sunați-mă! Vă aștept la mașină și sunt speriată. Unde sunteți?

Închise telefonul plângând.

N-avea nicio noimă să rămână ghemuită pe podeaua mașinii. Știa asta, dar tot nu o făcea să nu-i mai fie frică. Pâdea vreun dușman de la distanță, un avion lansa bombe, o armată lansa rachete, pentru anarhiști era abia începutul. Dar dacă era mai mult de-atât?

Se uită din nou peste bord. Câțiva oameni alergau la mașinile lor, parcate la marginea trotuarului, aproape de ea. Alunecă din nou pe scaun, stând ghemuită ca să nu fie văzută, și începu să filmeze cu telefonul. Voia să prelucreze

totul mai târziu, să documenteze, să posteze pe rețelele sociale, să compare impresii. Voia să filmeze momentul când Mara și Desiree ajungeau la mașină.

Dar nu ajunseră.

Era tot ascunsă în mașină, când doi tipi în tricouri cu însemnele lui Ed Loran ieșiră de pe strada din spatele ei, urcară în mașina din față și plecară. O mașină de vizavi plecă de lângă trotuar și întoarse.

Poate că ar trebui să-și mute mașina, dar dacă prietenele ei se așteptau s-o găsească în fața băncii? Trebuia să aștepte.

Cum minutele se scurgeau fără să se mai petreacă niciun incident, se ridică în capul oaselor și începu să se bâțâie în timp ce le aștepta să vină. Le sună de câteva zeci de ori și le trimise o grămadă de mesaje.

În cele din urmă, se opri când certitudinea o sfârâmă ca o pătură de plumb. Încă erau înăuntru. Nu le văzuse fiindcă probabil erau prăbușite pe podea. De ce nu le căutase? Cum putuse să le părăsească?

Se gândise numai la ea, își urmase doar instinctul de supraviețuire. În niciun moment nu îi trecuse prin minte să-și ajute prietenele.

Până la urmă, nerăbdarea cedă locul curajului. Ieși din mașină și o lăsă descuiată, în caz că fetele s-ar fi întors, apoi o luă înapoi pe strada pe care venise, simțindu-și picioarele prea slăbite și obosite ca s-o susțină.

Trebuia să le găsească. Nu era prea târziu ca să facă ce era corect.

Urletul sirenei din spatele lui îl făcu pe Dustin Webb să privească în oglinda retrovizoare și, în lumina asfințitului, văzu că mașina care-l obligase să tragă pe dreapta nu era una de poliție, ci un Ford neînmatriculat, cu o lumină intermitentă pe bord.

Condusesse respectând limita de viteză pe autostradă – de ce era oprit? Trecu pe banda din dreapta și ieși de pe I-20 pe o stradă din Atlanta, care era aproape la fel de aglomerată. Mașina îl urmă, cu sirena încă pornită.

— N-am depășit viteza! strigă în oglinda retrovizoare.

Găsi o parcare la vreun kilometru și jumătate de autostradă și opri pe marginea drumului. Fordul îl urmă. Fără să-și ascundă iritarea, Dustin deschise ușa și dădu să iasă.

— Domnule, rămâneți în mașină, cu mâinile pe volan.

Dustin se uită în spate. Erau doi bărbați, îmbrăcați în civil și înarmați. Era cumva un jaf?

— Aș vrea să vă legitimați, strigă Dustin când cei doi se apropiară.

— Mâinile pe volan! țipă unul dintre bărbați.

În oglinda retrovizoare, Dustin văzu că o mașină de poliție oprise în spatele lor. Doi polițiști în uniformă li se alăturară celor doi, scoțând și ei armele.

Era amenințat cu patru arme?

— Ce s-a întâmplat? strigă. Ce-am făcut?

Încă două mașini de poliție se apropiară, una oprind în fața lui, iar cealaltă lângă el, blocându-i calea. Polițiștii li se alăturară celorlalți, toți cu armele scoase.

— Trebuie să fie o greșeală! strigă Dustin.

— Ieși încet din mașină, cu mâinile ridicate deasupra capului!

Dustin coborî încet, cu mâinile în aer.

— Jos, cu fața la pământ!

Se lăsă în genunchi, apoi puse mâinile jos și se așeză pe burtă.

Ei se năpustiră asupra lui și îi legară mâinile la spate, apoi îl percheziționară, scoțându-i portofelul și telefonul. Aparent mulțumiți de faptul că era neînarmat, îl ridicară în picioare.

Cel care îl oprise îi arătă lui Dustin legitimația. Era agent special în cadrul departamentului de Alcool, Tutun și Arme de Foc.

— Domnule Webb, sunt agent special Halsey. Am primit un pont anonim în această dimineață, cu privire la ce se află în portbagajul dumneavoastră.

— Pont anonim? repetă Dustin, sceptic. Așteptați o clipă.

Făcu un pas în spate, ca și cum un sentiment cunoscut de nedreptate, pe care nu-l mai simțise de ani buni, îi apăsa

plămâinii, apoi înghiți, ca să scape de uscăciunea bruscă din gât.

— Nu e nimic în portbagajul meu. Doar geanta de sală, niște unelte...

Prinseseră tipul greșit. Aveau să-și dea seama dintr-o clipă în alta. Dintr-o clipă...

— Trebuie să vă percheziționăm vehiculul, zise Halsey.

— Aveți mandat? Întrebă Dustin.

— Urmează să primim.

— Urmează? Ce e asta?

Situația avea să se prelungească și mai mult dacă așteptau mandatul, iar Dustin nu-și dorea asta. N-avea nimic de ascuns.

— Haideți. Căutați. Nu e nimic acolo.

Rămase în spatele mașinii, privindu-i pe polițiști cum descuie portbagajul, după ce îi luară cheile din buzunar. Portbagajul se deschise, și iată geanta lui de sală, cu hainele transpirate de când se antrenase în urmă cu câteva zile.

Dar ceva nu era în regulă. Mai văzu și alte lucruri în portbagaj, lucruri pe care nu le pusese acolo. Cutii pe care nu le văzuse niciodată.

— Ce-i asta? Întrebă el.

— Înapoi, toată lumea! strigă Halsey. Chemați echipa de geniști!

Dustin știa ce înseamnă asta. În armată luptase în Forțele de Artilerie și făcuse parte și el dintr-o echipă de geniști, de câte ori era vorba de o amenințare cu o bombă sau o mină. Halsey puse mâna pe el și îl conduse până la mașina

de poliție din fața mașinii lui, deschizând portiera din spate. Dustin știa că nu are sens să se împotrivescă, așa că se aplecă și urcă în mașină. Îl închiseră înăuntru și se așezară de pază în fața portierei. Se întoarse și se chinui să vadă prin geamul din spate. De unde apăruseră cutiile?

Polițiștii continuau să vină. Se uită la tricourile lor și la însemnele de pe uniforme. Era o investigație comună a mai multor agenții. Ce se petrecea? Închiseseră drumul și mașinile de poliție blocau benzile în ambele sensuri. Un ciobănesc german în lesă lătră și se repezi la mașina lui Dustin, când cineva cu o bluză ATF* se apropie cu animalul de automobil.

Era Zona Crepusculară. N-ar fi fost mai confuz de-atât nici după o beție de trei zile, dar nu mai pusese gura pe alcool de când părăsise armata.

Începu să transpire, iar bătăile inimii îi accelerau în ritmul supraviețuirii. Avea nevoie de ajutor. Își lăsă capul pe spătarul banchetei, închise ochii și se rugă ca, orice s-ar fi întâmplat, polițiștii să-și dea seama că nu era el vinovatul. Ultima oară când se uitase în portbagaj, avea doar geanta de sală, un set de cabluri electrice, poate o lanternă. Cineva îi pusese ceva în portbagaj, ceva ce trebuia identificat sau detonat de geniști, apoi sunase la poliție ca să vândă pontul.

Realitatea îl izbi din plin. I se strânse stomacul și își simți capul zvâcnind de durere. Cineva îi înscenase asta. Se afla într-un mare bucluc și nici măcar nu înțelegea de ce.

* Abreviere pentru Alcohol, Tobacco, and Firearms. (n. red.)

Jamie Powell se apropie de microfoanele fixate la pupitrul improvizat de pe treptele tribunalului. Vântul îi flutura peste față şuvițele blonde, făcând-o să-și dorească să-și fi prins părul. Încercase să nu-l atingă în timpul declarației, dar acum îl dădu pe spate, ca să nu i se lipească de buze.

Clientul ei, Martin Ash – îmbrăcat cu un costum în dungii, ce-l făcea să arate ca o caricatură – stătea în spatele ei, rânjind cu gura până la urechi, ca un câștigător la loterie. Acuzațiile împotriva lui i-ar fi dat un maximum de 25 de ani în închisoare, dar achitarea tocmai anunțase că era un om liber.

— Doamnă Powell, vă așteptați la achitare din partea juriului? strigă un reporter de la *Atlanta Journal Constitution*.

Jamie se aplecă spre microfoane.

— De fiecare dată când un juriu deliberează trei zile, nu știi exact ce hotărâre va lua, dar am primit niște indicii înainte, pe baza întrebărilor pe care le-au trimis judecătorului.

— Ce strategie ați formulat pentru acest proces? întrebă un corespondent de la CBS.

Jamie se uită peste umăr la John Brackton, partenerul din firma ei, care fusese vârful de lance în acest caz. Bărbatul

nu avusese prea mult de-a face cu cazul de la o zi la alta – Jamie se ocupase de tot. Însă, chiar și-așa, trebuia să-i arate respectul cuvenit, din moment ce era avocatul principal. El înainta deja spre microfoane.

Tocmai când începu să vorbească despre strategia pe care ea o implementase în sala de judecată, Jamie își simți telefonul vibrând în buzunar. Îl ignoră, rămânând în continuare cu ochii pe șeful ei și monitorizând tot ce spunea, pentru cazul în care era nevoită să clarifice vreun lucru.

Deodată, toate telefoanele începură să bipăie, să bâzâie și să țârâie. Unul câte unul, reporterii își întoarseră privirea de la John la telefoanele lor. Un reporter se întoarse și îi șopti cameramanului ceva, apoi își făcu loc cu coatele prin mulțime, încercând să iasă. Cameramanul coborî camera, își croi drum până în față, își desprinse microfonul din grămada de la pupitru, în timp ce John continua să vorbească, apoi o luă la fugă pe trepte. Distras pentru scurt timp, John se bâlbâi, dar încercă să continue.

— Așadar, am fost capabili să arătăm juriului adevărul gol-goluț...

Alți oameni din presă înaintară în față ca să-și ia microfoanele, în timp ce John continua să bolborosească.

— Reclamantul s-a plâns de nereguli, dar...

Se-auzi sirena unei mașini de poliție care venea cu viteză pe strada din fața lor, urmată de mașini de pompieri. Ai fi zis că era o conspirație menită să împiedice această conferință de presă.

Jamie văzu un cameraman alergând spre trotuar. Duba televiziunii la care lucra se opri, și bărbatul sări în ea. Se îndepărtă cu scrâșnet de roți.

Când și restul presei începu să plece, John se opri din fanfaronada lui. Se uită la ea.

— Ce se întâmplă?

— Habar n-am.

Îl apucă de mână pe ultimul reporter care-și scotea microfonul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Ce mesaj ați primit cu toții?

— A fost o explozie sau ceva de genul ăsta la Trudeau Hall.

Abia atunci am înțeles mirosul de fum care se ridica în aer. Sirenele tot mai asurzitoare ale ambulanțelor care virau pe lângă ei.

Trudeau Hall era în centru, la câteva străzi mai spre nord. Se uită în acea direcție și văzu un vâl de fum ce plutea în aer.

— Credeam că vorbesc și eu, se plânse clientul ei.

— Și eu credeam, zise ea, dar presa deja începuse să plece. Au o știre mai importantă acum.

— Îmi vreau reputația reabilitată, zise el. Trebuie s-ajung la televizor ca să-mi dovedesc nevinovăția.

— O să vedem dacă putem să-ți stabilim un interviu pentru diseară, zise ea. Va fi mai bine decât o conferință de presă spontană. Deocamdată, du-te acasă și bucură-te de libertate. S-a terminat totul.

Martin se întoarce șovăielnic la soția care-l aștepta cu restul familiei. Jamie căută în telefon mai multe știri despre ce se întâmplase la mai puțin de un kilometru distanță.

— Să ne întoarcem la birou înainte să blocheze străzile, spuse John, iar ea îl urmă pe trepte, până în parcare.

De-aici, văzură mai mult fum pe stradă și oameni care alergau dinspre sala de concerte.

— O să încerc să aflu mai multe despre ce s-a întâmplat, zise John urcând pe scaunul pasagerului, în mașina ei.

Ea își lăsa servieta pe bancheta din spate a Lexus-ului și trecu la volan.

— Nu cred că s-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar eu una n-am auzit nimic. Tu?

El nu-și ridică privirea din telefon.

— Nu, nimic. Poate eram în tribunal.

Ea porni radioul și schimbă frecvența pe un post local. Un crainic turuia nu altceva.

— ...Trudeau Hall, unde Ed Loran ținea un miting politic. Sala era plină, iar oamenii ne-au sunat să ne spună că au auzit o explozie în fața încăperii. Ni se spune că sunt mai multe victime. La fața locului au ajuns echipele de intervenție. Încercăm să aflăm de unde pot primi vești despre cei dragi. Rămâneți pe frecvență, vă vom ține la curent pe măsură ce aflăm mai multe informații.

Simți un gol în stomac când își imaginează dezastrul care trebuie să se fi întâmplat în clădire.

Te rog, Doamne, ai grijă de cei care mai sunt în viață...

John trase o înjurătură.

— Nu poți s-o iei pe-acolo. Fă dreapta aici.

Ea trecu pe banda a doua și abia reuși să facă întoarcerea care îi îndepărtă de sala de concerte. Dar și aici traficul era blocat, făcând loc tot mai multor ambulanțe.

Telefonul lui John începu să sune și bărbatul îl duse la ureche.

— John Brackton.

În timp ce vorbea, mintea lui Jamie o luă la goană. O explozie într-o sală de concerte plină? Loran era popular, dar trupa care cânta la mitingul lui era și mai populară. Spectatorii erau tineri, probabil. Câți dintre ei muriseră? Prin ce treceau familiile lor? Oare mai erau oameni blocați acolo, care trebuiau să fie salvați?

Dintr-odată, își dori să meargă acasă la mama ei, s-o ia pe Avery, fetița de șapte ani, și s-o țină atât de strâns în brațe până când ar fi început să protesteze. Voia să-i miroasă părul copilei ei și să se bucure de siguranța în care se afla.

Îi luă 20 de minute să parcurgă cei opt kilometri până la birou. Aproape ajunseseră în parcare a firmei când îi sună telefonul. Se uită să vadă cine era. Un număr de la închisoarea din oraș.

— Trebuie să răspund, îi zise lui John, care încă vorbea la telefon. Te pot lăsa aici dacă vrei.

El încuviință și coborî din mașină, încă vorbind la telefon, apoi dispăru pe ușa din față.

Jamie opri în parcare și răspunse.

— Jamie Powell.

— Hei, puștoaico!

Nu știa de unde recunoștea vocea, dar avea sunetul cald, nostalgic al familiarității.

— Cine e?

— Dustin Webb.

Își recăpătă suflul. Desigur. Vocea aceea gravă, răgușită, plus că el era singurul care-i spusese întotdeauna „puștoaico”.

— Dustin? De ce mă suni din închisoare?

— Am dat de necaz. Am nevoie de un avocat.

Clătină din cap, de parcă încerca să-și limpezească creierul.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost tras pe dreapta, i-am lăsat să-mi percheziționeze mașina. N-aveam nimic de ascuns... din câte știam eu.

Inima îi tresări.

— Din câte știai? Ce-au găsit?

— Explozibili, se pare.

Trase aer în piept și încercă să gândească. Explozibili? După o explozie în zonă? Nu era o veste bună.

— Dustin, ascultă-mă cu mare atenție. Nu vorbi cu ei. Nu spune un cuvânt până nu ajung acolo.

— Când poți să vii?

— Sunt în mașină acum. Ajung în câteva minute. Dar vorbesc serios, Dustin. Fără sarcasm, fără replici istețe, fără glume. Nimic din toate astea. Spune-le că îți aștepți avocatul, niciun cuvânt în plus.

— Am înțeles.

Cu telefonul încă la ureche, aproape că se ciocni de un stâlp când trase în spațiul destinat persoanelor cu handicap, însă apoi ieși de acolo și întoarse mașina. Se îndreptă spre semnele de ieșire din parcare.

— De ce te-au oprit?

— Mi-au spus că au primit un pont. Urmau să primească un mandat de percheziție. Nu eu am pus cutiile alea în mașină. Nici nu știam că erau acolo, de-asta le-am zis că n-au decât să caute.

Se încruntă, cu gândurile alergând de colo-colo.

— Nu știi cine le-ar fi putut pune?

— N-am idee. Nu știu ce se întâmplă.

— OK. Niciun cuvânt, Dustin. Sunt pe drum.

Coborî rampa parcării și ieși în trafic, îndreptându-se spre centru. De dimineață, când se dăduse jos din pat, crezuse că astăzi se putea întâmpla orice. Martin Ash putea să fie găsit vinovat și târât afară din sala de judecată, oferind astfel toată drama pentru care venise presa. Sau putea fi găsit nevinovat și eliberat. Dar Jamie nu-și închipuise niciodată că Dustin Webb putea reveni în viața ei.

Nu mai ținuseră legătura în ultimii 15 ani, dar nu din vina ei. El îi ignorase toate scrisorile, toate apelurile și mesajele în primii câțiva ani după ce plecase în armată. Încercase să-l găsească pe rețelele sociale, dar nu era genul care să se afișeze într-un astfel de mod. Nici măcar când soțul ei murise din cauza unei supradoze de droguri, Dustin nu venise la înmormântare. Trimisese flori și un bilet în care îi spunea că se roagă pentru ea. Nici măcar nu știa că el se ruga. Atunci fusese ultima oară când auzise de el.

Dar sfârșitul relației lor nu anula începutul ei, oricât de puțin probabilă ar fi fost prietenia lor când se înfiripase, pe când ea avea 9 ani.

N-avea să-l uite niciodată pe băiatul de 13 ani care se mutase cu familia peste drum de casa ei și stătea pe terasă sau bătea mingea de baschet pe alee, câteva ore pe zi. Îi auzise pe vecini vorbind cu mama ei despre cele patru centre de plasament unde locuise și despre faptul că mătușa și unchiul lui îl luaseră în sfârșit la ei. Nu știa ce înseamnă un centru de plasament, sau de ce nu stătea cu părinții lui, însă știa că era singuratic. Și-l lăsa în pace, din moment ce el nu se uita niciodată la ea când ieșea afară la joacă.

Dar, într-o zi, micuțul ei labrador negru săpase o groapă sub gard și intrase în curtea mătușii lui. Dustin prinsese cățelușul ce se zvârcolea și-l adusese înapoi. O găsisse pe Jamie stând în copacul din curtea din față.

— Hei, puștoaico, ai pierdut pe cineva?

— Coco, ce faci afară din curte? întrebă ea, coborând.
Mersi că l-ai prins.

— N-a fost ușor. E rapid! Știi că a săpat o groapă sub gard?

Fata sări pe pământ și se întinse după câine, care îl lungea pe Dustin pe față.

— Te place. Tu ai un câine?

— Nu. N-am avut niciodată. Mătușa Pat e alergică.

— A avut unul înainte să plece băiatul ei la facultate.
L-a luat cu el.

— Era de așteptat, zise el, schimbându-se la față. În fine, dacă mai vine iar, o să-l aduc înapoi.

Când se îndepărtă, Jamie strigă după el:

- Te cheamă Dustin?
- Da, a zis el, întorcându-se.
- Pe mine Jamie.
- E bine de știut.
- Îți place aici?

Îi zâmbi pe jumătate distrat, apoi îi zise:

- E-n regulă.
- Ce e un centru de plasament? întrebă ea.

El se uită în jur, să vadă dacă nu cumva îi auzea cineva, apoi se apropie de ea.

- De unde știi chestia asta?
- Nu știu. Cred că am auzit pe cineva vorbind.
- Află și singură.
- Am aflat. E ca atunci când locuiești cu străini?

El rânji din nou.

- Ceva de genul.
- De ce ai ajuns să locuiești cu ei?
- Fiindcă părinții mei au murit.
- Îmi pare rău, zise ea. Nu știam asta. N-am vrut să...
- Nu-i nimic, o întrerupse el. Accident de mașină, cu mult timp în urmă.

- Îți place să locuiești cu mătușa ta?
- Ei nu-i place să locuiască cu mine.
- De unde știi?
- Pui cam multe întrebări, știi asta?

— Da, mi s-a mai zis.

— Deci cum îi intri în grații?

— Cui?

— Mătușii mele Pat. Dacă ai văzut-o cum se poartă cu copiii ei, poate o cunoști mai bine decât mine.

— Se purta frumos cu ei, zise Jamie. Probabil are nevoie de mai mult timp ca să se obișnuiască cu tine.

— Nimeni nu se obișnuiește cu mine, zise el.

— Eu o voi face, acum că suntem prieteni.

El zâmbi larg, dar ea știa că era doar amuzat.

— N-ai decât să crezi asta, puștoaico. Vedem noi ce părere o să ai peste câteva luni.

Ea îl privi întorcându-se în curtea lui și se întrebă dacă avea să-i mai vorbească vreodată.

Dar, în ziua următoare, când băiatul era în curtea din spate, ea îl strigă de peste gard.

— Hei, Dustin!

— Hei, puștoaico! îi răspunse el.

Fata se urcă pe o bancă de lângă gard și se uită la el.

— Te simți mai bine azi?

— Nu mă simțeam rău ieri.

— Dar nici prea fericit nu erai. Te-am supărat?

— Nu. Nu mă supăr așa ușor.

— Nu te-am scos din minți cu întrebările mele?

— Sigur că nu.

— Atunci îți mai pot pune câteva?

El scoase un oftat și se așeză pe un scaun, la masa din curte.

— Dă-i drumul.

— Ai o bunică?

— Amândouă au murit.

Ea simțea din nou că-l înfurie.

— Îți place arta?

Băiatul izbucni în râs.

— Ce să-mi placă?

— Artă. Sau muzica? Arăți ca un muzician.

— Cum arată un muzician?

— Nu știu. Așa, cumva cool.

— Arăt cool.

— N-am zis asta. Doar... muzicienii.

— E OK. Îmi plac arta și muzica, cred.

— Joci dame?

— Da.

— Vrei să jucăm?

— Nu chiar acum, zise el.

— Mâine?

— Ești insistentă, nu-i așa?

— Nu e ca și cum ai ceva de făcut. E vară și abia ce te-ai mutat aici, deci nu cunoști pe nimeni.

— Poate mâine, zise el.

Această amintire o făcu să zâmbească acum, fiindcă jucaseră dame de multe ori după ziua aceea, chiar dacă el prefera jocurile video. Dar mama ei n-o lăsa să intre în casa

mătușii Pat, fiindcă îi convenea situația așa cum era și, în plus, mama ei credea că el era prea mare ca să petreacă timp unul în casa altuia. Așa că, ajungeau pe aleea din fața casei și se jucau acolo.

Prietenia lor începuse cu îmbufnare din partea lui, dar, cu timpul, încetase să se poarte de parcă se întâmpla să treacă pe lângă ea și părea să devină tot mai puțin stânjenit dacă era prins că se juca cu cineva mult mai mic decât el. Căpătase o toleranță mai mare în fața întrebărilor ei, ba chiar începuse și el să-i pună unele.

Rămăseseră prieteni în perioada adolescenței fetei, când el era la facultate, și pe tot parcursul experiențelor amoroase ale fiecăruia. Ea îl considerase mai mult decât un prieten, iar el părea să aibă încredere în ea ca într-un confident loial. De aceea, plecarea lui rece fusese atât de tulburătoare, iar tăcerea lui din acel moment atât de dureroasă.

Jamie nici măcar nu știa că el se mutase înapoi în Atlanta. Mama ei încă locuia vizavi de mătușa Pat, iar ea nu pomenise niciodată de asta.

Nimic din toate astea nu mai contează acum, se gândi ea în timp ce întretăia rutele ocolitoare din centrul Atlantei, încercând să evite traficul și blocajele. Dustin avea nevoie de ea acum, iar Jamie nu avea să îi poarte pică pentru toți acei ani. Trebuia să lase totul deoparte și să se bazeze pe profesionalismul pe care și-l cultivase în ultimii ani. Nimic din trecutul ei cu Dustin – încheiat sau nu – nu trebuia să afecțeze ceea ce făcea acum.

Dustin stătea singur în sala de interogatoriu a secției de poliție, știind că era urmărit de o cameră video aflată în colțul încăperii și prin fereastra dublă de alături.

Cine s-ar fi bucurat să-l vadă tras pe dreapta ca pe un infractor și reținut pentru că are explozibili în portbagaj? Cine ar fi avut de câștigat din asta? Nu știa pe nimeni din viața lui de-acum care ar fi făcut un astfel de lucru, doar dacă nu cumva era o farsă care ieșise prost. Dar, în cazul ăsta, farsorul ar fi mărturisit cu mult înainte să se întâmple toate astea.

N-ar fi trebuit s-o sune pe Jamie. Dintre toți oamenii, de ce se gândise tocmai la ea? Nici măcar nu-i știuse numărul de telefon, așa că fusese nevoit să o sune pe mama ei acasă, ca să ia legătura cu ea. Îi dăduse numărul fără să ezite, cel puțin în aparență, apoi încercase să lege o conversație, până când el îi spusese că era nevoit să închidă.

Se ridică fiindcă era sătul de stat jos și făcu câțiva pași prin mica încăpere, încercând să-și imagineze cum avea să decurgă povestea asta. Jamie întotdeauna avusese cea mai bună părere despre el, când nimeni altcineva nu gândea la fel. În copilărie, fusese unul dintre puținii oameni care se

bucura să-l vadă. Mătușa Pat nu făcea decât să țipe și să se plângă, iar unchiul Joe nu scotea o vorbă, prefăcându-se că Dustin nu era acolo.

Dustin trecuse prin adolescență îmbrăcat în costumul plictiselii și simulând apatia ca amortizor împotriva acuzațiilor care veneau în fiecare zi la ora cinei. Nu-și punea prosopul în cui după baie. Nu-și făcea cum trebuie îndatoririle de marți. Nu spunea „da, doamnă”. După ce-l acuza, mătușa Pat se lansa într-un monolog despre cum copiii ei nu făcuseră niciodată astfel de lucruri, despre cum priveau cu mândrie lucrurile din jur și își asumau responsabilitatea pentru acțiunile lor. Întotdeauna menționa faptul că fusese dat afară din alte patru case. El învățase să-și distragă atenția încă de la primele zece cuvinte. Când începuse să joace cu adevărat rolul de băiat rău – chiulind, furișându-se noaptea afară, bând alcool în parcare a unui magazin deschis toată noaptea – răutatea ei trecu la nivelul următor.

Se gândi la copilul care fusese și se întrebă de ce fetița de vizavi reușise să vadă dincolo de subterfugiul lui. Cum avea să fie acum? Oare se lepădase de acea abilitate de a-i vedea sufletul, dincolo de acțiunile lui? Sau avea să-l privească și să vadă doar epava din ultimele ore, de parcă asta ar însemna ce era el de 15 ani încoace?

Cum putea ea să știe că prezența ei în viața lui fusese mai mult decât o prietenie într-un moment vulnerabil? Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa – că excelase în armată și că avusese propria afacere de succes câțiva ani. N-avea cum să știe despre ziua când fusese lăsat la vatră și se simțise ca atunci când avea 13 ani, aruncat deodată într-o lume care nu i se potrivea. Gândurile lui fugiseră și